

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 8 noiembrie 2007

în Cauza Blidaru împotriva României

(Cererea nr. 8695/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la 31.03.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Blidaru împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele A. Gyulumyan,

E. Fura-Sandström,

Domnii E. Myjer,

David Thor Björgvinsson,

Doamna I. Berro-Lefevre, judecători,

și domnul S. Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 11 octombrie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 8695/02, introdusă împotriva României, prin care doi cetățeni ai acestui stat, doamna Verginia Blidaru și domnul Nicolae Blidaru (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 5 ianuarie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de G. Toth, avocată la Deva. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul Răzvan-Horațiu Radu, agent guvernamental pe lângă Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

3. Reclamanții au invocat în primul rând faptul că hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție de admitere a recursului în anulare formulat de procurorul general a avut drept consecință încălcarea dreptului lor la o judecare echitabilă, așa cum este recunoscut de articolul 6 din Convenție și dreptului lor la respectarea bunurilor lor, cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

4. La 1 iunie 2005 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantii, s-au născut în anul 1940 și respectiv în anul 1947 și locuiesc la Călan și Hunedoara. Reclamanta, Verginia Blidaru este sora reclamantului Nicolae Blidaru.

A. Originea cauzei

6. Înainte de 1991 achiziționarea de automobile de către persoanele fizice era reglementată de mai multe texte de lege, al căror scop principal era planificarea producției naționale și importul de automobile în funcție de cerere și acordarea de facilități la cumpărare populației.

7. Potrivit deciziei nr. 1187 adoptată de consiliul de miniștri la 26 noiembrie 1962 persoanele doritoare să achiziționeze un automobil trebuiau să depună într-un cont deschis în acest scop la casa de economii o sumă de bani corespunzătoare prețului mașinii. Acest cont avea o rată de 2% pe an, rată inferioară celei practicate de obicei de casa de economii. Contul era destinat în exclusivitate cumpărării unei mașini, dar titularul său putea retrage banii în orice moment.

8. Potrivit instrucțiunilor emise de Ministerele de Finanțe și al Economiei pentru aplicarea respectivei decizii, livrarea automobilelor era efectuată de Întreprinderea de stat pentru distribuirea produselor sportive (*IDMS*) urmând ordinul de deschidere al conturilor.

9. În 1981 reclamanta a depus la casa de economii din Deva (*casa de economii*) suma de 70.000 lei vechi românești (ROL) pentru a cumpăra un automobil ARO 243. Suma reprezenta 64% din prețul automobilului.

10. În 1990 reclamanta a depus la casa de economii suma de 114.000 ROL care reprezenta diferența de 36% din preț. Cu toate acestea, casa de economii nu a plătit către IDMS suma reprezentând în acel moment prețul integral al automobilului.

11. Potrivit reclamanților aceste sume fuseseră plătite de reclamant în numele reclamantei.

12. Potrivit invocarilor reclamantei ea a cerut de mai multe ori casei de economii să plătească suma la IDMS, dar vărsământul a fost refuzat pe motiv că automobilul încă nu era disponibil spre a fi retras de reclamantă.

13. În 1991 reclamanta a fost informată că prețul automobilului ajunsese la 330.000 ROL. A decis să transfere suma depusă la casa de economii la o bancă comercială, Banca română pentru dezvoltare - filiala Hunedoara - (*BRD*). Intenționa să împrumute restul sumei care să-i permită să plătească noul preț al automobilului.

14. Potrivit afirmațiilor reclamantei, a cerut de mai multe ori băncii BRD să încheie un contract de credit, dar banca a refuzat mereu să înregistreze cererea de credit, precum și să încheie contractul de credit, pe motiv că reclamanta nu putea veni încă să ridice automobilul.

B. Acțiunea în daune-interese intentată de reclamanți în fața instanțelor interne

15. Printr-o acțiune introdusă împotriva BRD, casa de economii și centrul general de comercializare a automobilelor ARO, reclamanta, reprezentată de reclamant, a cerut la

tragerea la răspundere civilă a acestor trei organisme pe baza art. 998 cod civil pentru a obține condamnarea lor *in solidum* pentru plata daunelor-interese în sumă de 500.000.000 ROL, reprezentând valoarea actualizată a prejudiciului material suportat.

16. Printr-o sentință din 18 iunie 2002 Judecătoria Hunedoara a admis acțiunea pe motiv că BRD, casa de economii și centrul general de comercializare a automobilelor ARO erau răspunzătoare de nepredarea automobilului reclamantei. Instanța a condamnat cele trei organisme la plata *in solidum* către reclamantă a sumei de 500.000.000 ROL.

17. Instanța a considerat că respectiva casă de economii nu-și îndeplinise obligația de a plăti suma organismului care comercializa automobilele ARO la acea vreme, IDMS, în condițiile în care încă din 7 februarie 1990 reclamanta depusese prețul integral al automobilului. Pe de altă parte centrul general de comercializare a automobilelor ARO, în calitate de succesor al IDMS, nu a respectat ordinea priorităților la livrarea automobilelor, deoarece ar fi trebui să o cheme pe reclamantă să-și retragă automobilul încă din 1981. Instanța a considerat că BRD era de asemenea vinovată, deoarece nu-și îndeplinise obligația de a credita reclamanta cu suma care i-ar fi permis să vireze către IDMS noul preț al automobilului, dat fiind că reclamanta își transferase toți banii la BRD tocmai cu scopul de a împrumuta diferența de preț.

18. Printr-o hotărâre din 1 octombrie 2002 Tribunalul Hunedoara a admis apelul BRD, al casei de economii și al centrului general de comercializare a automobilelor ARO. În opinia tribunalului depunerea de către reclamantă a unei sume echivalentă cu prețul automobilului nu avea drept rezultat apariția unei obligații pentru casa de economii sau BRD de a proceda la plata sumei către IDMS. În schimb titularului îi revenea sarcina

specială de a formula o cerere de plată a banilor către IDMS. În lipsa unei cereri în acest sens, suma trebuia să rămână în contul special, la dispoziția titularului.

19. Tribunalul a considerat de asemenea că reclamanta se limitase la transferul sumei de la casa de economii la BRD, fără a formula o cerere pentru obținerea unui credit bancar care să-i permită să obțină diferența de preț. În plus, tribunalul a considerat că Judecătoria ar fi putut lua în calcul prescripția extinctivă și constata că reclamanta era îndreptățită să revendice suma depusă numai față de BRD și doar până în 1994. Tribunalul a considerat că centrul general de comercializare a automobilelor ARO nu avea capacitatea de a intenta acțiune, deoarece nu era succesorul IDMS-ului, care se ocupa înainte de comercializarea automobilelor.

20. Printr-o hotărâre definitivă din 8 ianuarie 2003, Curtea de Apel Alba Iulia a admis recursul formulat de reclamantă și a confirmat sentința Judecătoriei din 18 iunie 2002. Curtea de apel a admis de asemenea cererea reclamantei privind rambursarea cheltuielilor de judecată.

21. Reclamantii au încercat apoi să obțină executarea silită a hotărârii definitive de condamnare a celor trei instituții la plata sumei de 500.000.000 ROL, precum și a cheltuielilor de judecată în sumă de 72.497.237 ROL.

22. Casa de economii a sesizat Curtea de Apel Alba Iulia cu o contestație în anulare, care a fost respinsă la 5 iunie 2003, precum și cu o cerere de revizuire, care a fost respinsă la 2 septembrie 2003.

C. Recursul în anulare formulat de procurorul general

23. La 7 ianuarie 2004, cu o zi înainte de expirarea termenului legal de un an începând de la data hotărârii definitive a Curții de Apel Alba Iulia, pronunțată la 8

ianuarie 2003, Procurorul General al României a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu un recurs în anulare.

24. Într-o primă decizie din 10 februarie 2004 Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat, în urma cererii procurorului general, suspendarea executării hotărârii.

25. Ședința pe fondul cauzei s-a derulat la 27 aprilie 2004. Procurorul general a menționat că hotărârea Curții de Apel fusese pronunțată cu încălcarea legii, ceea ce a condus la o apreciere greșită a fondului cauzei. El a subliniat că respectiva casă de economii și BRD nu aveau nicio putere de a proceda la plata către IDMS a sumei depuse de reclamantă și că centrul general de comercializare a automobilelor ARO nu avea capacitatea de a intenta acțiune în calitate de parte pârâtă. Reprezentantul reclamantei cere respingerea recursului ca nefondat.

26. Printr-o hotărâre din 27 aprilie 2004 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în anulare și a casat hotărârea din 8 ianuarie 2003 a Curții de Apel Alba Iulia. Ea a confirmat hotărârea din 1 octombrie 2002 a Tribunalului Hunedoara, prin care acțiunea reclamantei fusese respinsă. Înalta Curte a reținut că respectiva casă de economii și BRD nu erau în măsură să decidă când trebuia să efectueze vărsământul sumei de bani, IDMS și titularul contului fiind singurii care puteau decide asupra lichidării contului. Ea a considerat de asemenea că centrul general de comercializare a automobilelor ARO nu era succesorul IDMS și deci nu era condiționat de obligațiile acestuia din urmă.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

27. Partea esențială a dreptului intern pertinent privind recursul în anulare este descrisă în Hotărârile *Brumărescu împotriva României*, [GC], nr. 28342/95, paragrafele

32-33 CEDH 1999-VII și *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, 1 decembrie 2005, paragraful 22.

28. Dreptul intern pertinent privind regimul special al vânzării de automobile către populație este descris în Hotărârea *Asociația și Liga pentru protecția cumpărătorilor de automobile, Ana Abid și alți 647 împotriva României* (decizie), nr. 34746/97, 10 iulie 2001.

29. Prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial nr. 460 din 28 iunie 2003, articolele 330-330 ind. 4 din codul de procedură civilă care reglementează recursul în anulare au fost abrogate. Cu toate acestea, în temeiul dispozițiilor tranzitorii ale acestui act normativ, hotărârile judecătorești pronunțate până la data intrării în vigoare a respectivei reglementări erau supuse căilor de atac existente la data la care au fost pronunțate hotărârile.

ÎN DREPT

I. Asupra admisibilității

30. Reclamanții se plâng de o atingere adusă dreptului lor de acces la o instanță și dreptului lor la respectarea bunurilor lor, cu încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, datorită anulării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri definitive, în urma unui recurs în anulare formulat de procurorul general.

31. Potrivit Guvernului, reclamantul Nicolae Blidaru nu se poate pretinde victima încălcărilor invocate, nefiind direct afectat de niciuna din acțiunile sau omisiunile autorităților pe care le denunță. El menționează că numai reclamanta Verginia Blidaru a avut calitatea de parte în procedura internă.

32. Reclamanții invită Curtea să continue examinarea cauzei. Reclamantul Nicolae Blidaru arată că banii plătiți de sora sa pentru cumpărarea unui automobil reprezenta valoarea muncii sale timp de douăzeci de ani.

33. Curtea constată că cei doi reclamanți au introdus cererea în nume propriu, invocând o atingere adusă art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul 1 la Convenție. Ea amintește că potrivit jurisprudenței constante a organelor Convenției, noțiunea de "victimă" este o noțiune autonomă care trebuie interpretată independent de noțiunile dreptului intern care privesc, de exemplu, interesul sau calitatea pentru a acționa. Articolul 34 din Convenție desemnează prin "victimă" persoana direct interesată de acțiunea sau omisiunea în cauză (*Tauira și acții împotriva Franței*, nr. 28204/95, decizia Comisiei din 4 decembrie 1995, Decizii și rapoarte (DR) 83, pag. 112).

34. Curtea constată că din ansamblul de documente reiese că i s-a prezentat faptul că reclamanta a depus, într-un cont deschis la casa de economii, apoi la banca BRD, o sumă de bani corespunzătoare prețului unei mașini, creanță ce i-a fost apoi recunoscută prin hotărârea din 8 ianuarie 2003 a Curții de Apel Alba Iulia, în urma unei proceduri demarată de ea. Potrivit reclamanților această sumă a fost pusă la dispoziția reclamantei Verginia Blidaru de fratele său, reclamantul Nicolae Blidaru.

35. Curtea constată mai întâi că reclamantul Nicolae Blidaru nu a fost parte în procedura civilă privind creanța pretinsă de sora sa, reclamanta Verginia Blidaru. Ea constată deci că acest reclamant nu a fost direct afectat de pretensele încălcări ale dreptului la o judecată echitabilă în procedura inițiată de cealaltă reclamantă și prin urmare consideră că nu se poate pretinde, în sensul art. 34 din Convenție, victimă a pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție (a se vedea *Asociația și Liga pentru*

protecția cumpărătorilor de automobile, Ana Abîd și alți 647 împotriva României (decizie), nr. 34746/97, 10 iulie 2001.

36. În plus, Curtea constată că în urma procedurii pe care a demarat-o în fața instanțelor interne reclamanta Verginia Blidaru a fost recunoscută drept titularul creanței printr-o hotărâre definitivă din 8 ianuarie 2003. Această hotărâre a fost anulată de Înalta Curte de Casație și Justiție în urma unui recurs în anulare. Ea constată că reclamantul Nicolae Blidaru nu a fost direct afectat de hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție și prin urmare consideră că nu se poate pretinde, în sensul art. 34 din Convenție, victimă a unei încălcări a art. 1 din Protocolul 1 la Convenție.

37. Reiese că acest capăt de cerere, așa cum a fost introdus de domnul Nicolae Blidaru împotriva unei măsuri care a afectat-o direct pe doamna Verginia Blidaru, este incompatibil *ratione personae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respins potrivit art. 35 alin. 3 din Convenție.

38. Curtea constată că cererea așa cum a fost introdusă de doamna Verginia Blidaru (în continuare denumită *reclamanta*) nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie așadar să o declare admisibilă.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) din Convenție

39. În opinia reclamantei hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, admițând recursul în anulare formulat de procurorul general împotriva unei hotărâri definitive, a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

40. Guvernul face trimitere la cauza *Brumărescu*, în care Curtea a concluzionat că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită rejudecării unei hotărâri definitive în urma introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general care dispunea în acest scop de o putere discreționară (*Brumărescu* citat anterior, paragraful 62).

Cu toate acestea, Guvernul subliniază că în cazul în speță, spre deosebire de cauza citată anterior, recursul în anulare a fost introdus în termenul legal de un an începând de la data hotărârii atacate și că nu era expresia unei puteri discreționare a procurorului general.

În această privință, el menționează că faptele au fost stabilite în mod greșit de instanțele inferioare, în special în privința naturii raporturilor contractuale dintre părți. Ținând cont de faptul că această eroare nu a fost corectată pe căile de atac ordinare, Guvernul consideră că singura posibilitate de a restabili ordinea juridică era intervenția procurorului general pe calea extraordinară a recursului în anulare. De altfel, Guvernul arată că reclamanta și-a putut apăra echitabil cauza în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție.

41. Reclamanta contestă argumentele Guvernului.

42. Curtea amintește că dreptul la o judecare echitabilă în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina părții introductive a Convenției, care enunță supremația dreptului drept element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este

principiul siguranței raporturilor juridice care dorește, între altele, ca soluția definitivă pronunțată de instanțe la orice controversă să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu* citat anterior, alin. 61). În virtutea acestui principiu nicio parte nu este autorizată să solicite controlul unei hotărâri definitive și executorii numai cu scopul de a obține reexaminarea cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să folosească puterea de control decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare și nu pentru a proceda la o nouă examinare. Controlul nu trebuie să devină un apel mascat și simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere asupra temei nu este un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu se poate abate de la acest principiu decât atunci când motive substanțiale și imperioase o impun (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, paragraful 52, CEDH 2003-IX).

43. În cazul în speță Curtea constată că pârâții din procedura internă, și anume trei persoane juridice de drept privat, au avut la dispoziția lor două căi de atac ordinare, apelul și recursul, pentru a-și susține criticile în privința sentinței din 18 iunie 2002, pe care de altfel și le-au exercitat. Ele au exercitat de asemenea fără succes două căi de atac extraordinare, și anume o contestație în anulare și o revizuire. În niciun moment procurorul nu a intervenit în procedură.

44. În privința termenului de introducere a recursului în anulare, deși în cazul în speță, spre deosebire de cauza *Brumărescu*, în care procurorul general nu era obligat constrâns prin niciun termen, exercitarea acestei căi de atac extraordinar a intervenit în termenul legal de un an prevăzut de art. 330¹ din codul de procedură civilă, Curtea consideră că această diferență nu este de natură să determine o abordare diferită de cauza *Brumărescu*.

45. În această privință, ea relevă că în prezenta cauză se regăsesc alte elemente care au condus Curtea, în cauza *Brumărescu*, la constatarea încălcării principiului siguranței raporturilor juridice și, prin urmare, a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție, și anume intervenția într-o controversă civilă a procurorului general care nu era parte în proces și rejudecarea unei hotărâri definitive care a dobândit autoritate de lucru judecat (a se vedea de asemenea *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, paragraful 36, 1 decembrie 2005).

46. Curtea relevă, în fine, că, prin ordonanța de urgență nr. 58 din 25 iunie 2003, recursul în anulare în materie civilă a fost eliminat, autoritățile române recunoscând astfel, cel puțin indirect, că această cale de atac extraordinară era contrară principiului siguranței raporturilor juridice.

47. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea hotărârii definitive din 8 ianuarie 2003 a adus atingere dreptului reclamantei la o judecare echitabilă.

48. Prin urmare, s-a încălcat art. 6 alin. 1.

III. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

49. Reclamanta se plânge că hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a avut drept efect atingerea dreptului său la respectarea bunurilor sale, așa cum este recunoscut de art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele :

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor. »

50. Ea consideră că hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție anulând hotărârea definitivă din 8 ianuarie 2003 a constituit o privare a dreptului său la respectarea bunurilor sale, privare care nu urmărea un scop de utilitate publică.

51. Guvernul consideră că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale era prevăzută de lege și urmărea un interes legitim, și anume repararea unei erori comise de instanțele inferioare în aprecierea pretențiilor reclamantei.

52. Curtea amintește că creanța reclamantei a fost stabilită printr-o hotărâre definitivă din 8 ianuarie 2003 și relevă că dreptul astfel recunoscut nu era revocabil. Reclamanta avea deci un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

53. Curtea relevă apoi că hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a anulat hotărârea definitivă din 8 ianuarie 2003 și a considerat că reclamanta nu avea o creanță față de părțile pârâte. Ea consideră că această situație este similară cu cea a reclamantului din cauza Brumărescu citată anterior. Curtea consideră deci că hotărârea din 27 aprilie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a avut drept efect privarea doamnei Verginia Blidaru de bunul său în sensul frazei a doua a primului paragraf din art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea *Brumărescu* citat anterior, paragrafele 73-74).

54. Curtea amintește că o privare de proprietate prevăzută de această a doua normă se poate justifica numai dacă se demonstrează în special că a intervenit dintr-o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în

beneficierea de proprietate trebuie să corespundă criteriului de proporționalitate (*Brumărescu* citat anterior, paragrafele 73-74).

55. În speță Curtea constată că Guvernul invocă o eroare de apreciere a faptelor de către judecătoria și Curtea de apel și nu o eroare de drept, pentru a aprecia ingerința în dreptul la respectarea bunurilor reclamantei. Or, în acest caz, părțile pârâte au putut beneficia de căile de atac ordinare și extraordinare pentru a contesta aprecierea faptelor în fața diferitelor instanțe. În consecință, Curtea consideră că, în ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, această pretinsă eroare nu ar putea fi suficientă pentru a justifica privarea de un bun dobândit perfect legal în urma unei controverse civile soluționată definitiv (a se vedea și Hotărârea *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citată anterior, paragraful 46).

56. În plus, chiar presupunând că s-ar putea demonstra că privarea de proprietate a servit unei cauze de interes public, Curtea consideră că echilibrul just nu a fost păstrat și că reclamanta a suferit o sarcină specială și exorbitantă din moment ce a fost privată nu numai de valoarea reactualizată a depozitului său bancar, ci și de orice despăgubire în această privință.

57. Prin urmare, s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

58. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o

înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

59. Reclamanta cere cu titlu de prejudiciu material suma de 241.451 lei noi (RON), și anume echivalentul sumei reactualizate pe care a vărsat-o în contul special pentru cumpărarea automobilului. Ea prezintă Curții un raport de expertiză contabilă privind reactualizarea sumei pe care a vărsat-o în contul special. Potrivit acestui raport suma reactualizată se ridică la 64.209 RON.

60. Reclamanta menționează că încălcările pretinse i-au provocat un sentiment de injustiție gravă și au contribuit la degradarea stării sale de sănătate. Ea cere cu titlu de prejudiciu moral 50.000 euro.

61. Guvernul contestă aceste pretenții. El reiterează că suma acordată prin hotărârea din 8 ianuarie 2003 era de 50.000 RON (adică 500.000.000 ROL) și că suma actualizată pe baza indicelui de inflație ar fi de 68.370 RON, adică 20.200 euro la cursul de schimb mediu practicat în 2005 de Banca Națională a României.

În privința prejudiciului moral cerut de reclamantă, Guvernul consideră că simpla constatare a încălcării ar putea constitui o satisfacție echitabilă suficientă și în subsidiar face referire la Hotărârea *Stere și alții împotriva României*, nr. 25632/02, 23 februarie 2006, în care Curtea alocase 1.000 euro fiecărui reclamant cu titlu de prejudiciu moral.

62. Curtea constată că printr-o hotărâre din 8 ianuarie 2003 a Curții de Apel Alba Iulia reclamantei i s-a recunoscut o creanță de 500.000.000 ROL, adică 13.314 euro la cursul de schimb mediu practicat în 2005 de Banca Națională a României. Ea a obținut

între altele rambursarea cheltuielilor de judecată suportate în proces, care se ridică la 72.498.237 ROL, adică 1.930 euro.

Ținând cont de informațiile prezentate de părți în privința valorii reactualizate a creanței reclamantei, Curtea consideră că trebuie să se aloce reclamantei 22.200 euro cu titlu de prejudiciu material.

63. În privința reparației prejudiciului moral, ținând cont de circumstanțele cauzei și statuând în echitate așa cum o cere art. 41, Curtea decide să aloce reclamantei 1.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

64. Reclamanta cere 1.575 RON pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții, și anume costul călătoriilor la Strasbourg ale domnului Nicolae Blidaru pentru a consulta dosarul.

65. Guvernul arată că reclamanta nu a depus niciun act doveditor în această privință.

66. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de faptul că reclamanta nu a prezentat niciun act doveditor, Curtea respinge cererea referitoare la costurile și cheltuielile legate de procedura în fața Curții.

C. Majorări de întârziere

67. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința reclamantei Verginia Blidaru și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

3. hotărăște că s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, sumele următoare:

i. 22.200 euro (douăzeci și două mii euro) pentru prejudiciul material;

ii. 1.000 euro (una mie euro) pentru prejudiciul moral;

iii. orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit asupra sumelor respective;

c) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

d) că sumele respective vor fi convertite în lei noi românești (RON) la rata de schimb aplicabilă la data plății;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 8 noiembrie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

preşedinte

Stanley Naismith,

grefer adjunct